

▮ Biblioteca deschisă ▮

Ivan VÎRÎPAEV (n. 1974) este dramaturg, scenarist, regizor de teatru și film, producător și actor polonez de origine rusă. Este una dintre cele mai puternice voci ale dramaturgiei contemporane, autorul a peste 30 de piese de teatru, traduse în engleză, franceză, germană, polonă, cehă, turcă, bulgară, română etc. și montate în peste 300 de teatre din întreaga lume. *Oxigen* (2002), *Iulie* (2006), *Dansul Delhi* (2010), *Iluzii* (2011), *Viespile de vară înțepă și în noiembrie* (2012), *Beție* (2012), *UFO* (2012), *O îmbrățișare insuportabil de lungă* (2014), *Linia solară* (2015), *Conferința iraniană* (2017), *Neliniște* (2019) sunt câteva dintre cele mai cunoscute titluri, cele mai recente fiind *Entertainment* (2020), *Cercetare. Noi etici constructive* (2021), *Lumea frumoșilor fluturi* (2021). În 2023 a scris *Mahamaya electronic devices*, despre care spune că este prima piesă din noul tip de teatru de care este interesat – mai puțin sau deloc teatru, o formulă hibridă pe care Ivan Virîpaev o numește teatru-experiență. A regizat peste 20 de spectacole de teatru și o operă, de cele mai multe ori montând texte proprii, dar și dramaturgie clasică. A scris circa 15 scenarii de film, a regizat nouă filme și a jucat în patru. În 2006, *Euphoria*, filmul său de debut, a fost nominalizat și premiat la multe festivaluri de film din Europa și a primit Leul de Argint la Festivalul de Film de la Veneția.

Majoritatea pieselor lui Ivan Virîpaev sunt traduse în limba română și montate în numeroase teatre din România și din Republica Moldova.

Raluca RĂDULESCU este jurnalistă, traducătoare și curator teatral. A absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine din cadrul Universității din București și este doctor în filologie al aceleiași universități. Realizează emisunea *Scena și ecranul* la Radio România Cultural. A fost selecționar al mai multor festivaluri de teatru și curatoriază laboratoare internaționale de teatru. Din 2005 traduce în special cărți despre teatru, dar și dramaturgie clasică și contemporană: de la Stanislavski și Nijinski la Tarkovski, de la Cehov și Gorki la Ivan Virîpaev, Marius Ivașkevičius, Andrei Ivanov, Evgheni Grișkoveț etc., piesele fiind montate în majoritatea teatrelor din România și Republica Moldova. Din 2017 lucrează și ca dramaturg de spectacol, semnând traducerea și versiunea scenică a spectacolelor *#3surori și [the] Pes@ăruș*, după A.P. Cehov în regia Catincăi Drăgănescu, și *MOLIÈRE | ERÉILOM*, după J.B. Molière și Mihail Bulgakov în regia lui Roman Feodori.

În 2014 a primit Premiul special UNITER pentru traducerea volumului *Munca actorului cu sine însuși* de K.S. Stanislavski, nominalizată și la Gala Industriei de Carte din România „Bun de Tipar” pentru cea mai bună traducere a anului. În 2020 a fost nominalizată la Gala Premiilor UNITER, la categoria critică de teatru.

IVAN VÎRÎPAEV

O îmbrățișare insuportabil de lungă

Teatru

Traducere din limba rusă și note de Raluca RĂDULESCU

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel/fax: 021 210 80 51. E-mail: codex@cartier.ro

cartier.ro

cartier.md

Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.

E-mail: codex@cartier.ro

Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.

E-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Biblioteca deschisă* este coordonată de Vasile Ernu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Dorin Onofrei, Lucia Țurcanu

Coperta colecției: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Ivan Virîpaev

O ÎMBRĂȚIȘARE INSUPORTABIL DE LUNGĂ

Ediția I, noiembrie 2023

© and performance rights: henschel SCHAUSPIEL Theaterverlag Berlin GmbH

© 2023, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Virîpaev, Ivan.

O îmbrățișare insuportabil de lungă: Teatru/ Ivan Virîpaev;

traducere din limba rusă și note de Raluca Rădulescu;

coperta: Vitalie Coroban ; design: Valeria Idjilov. – Ed. 1-a. –

[Chișinău]: Cartier, 2023 (Bons Offices). – 318, [2] p. –

(Biblioteca deschisă / colecție coordonată de Vasile Ernu, ISBN 978-9975-79-922-5). [800] ex.

ISBN 978-9975-86-718-4.

821.161.1-2

V-66

Nota autorului

Mi se cere tot mai des în ultima vreme să-mi definesc creația, să-mi declar apartenența la o direcție artistică sau alta. Sigur că este foarte greu pentru orice artist să facă el însuși acest lucru. Clasificările și catalogările trebuie făcute de istorici și critici de teatru. Însă, pentru că nu am găsit încă nicăieri un răspuns clar la întrebarea „Ce fel de autor sunt eu?”, m-am hotărât să încerc să mă descriu singur. Piesele mele au la bază tradiția teatrului lui Molière (il consider pe Molière ca fiind Profesorul meu Suprem și, din păcate, nu am reușit să depășesc măiestria celui mai mare maestru al tuturor timpurilor). Așadar, întâi de toate, este vorba despre tradiția teatrului lui Molière. Și apoi este vorba despre linia Stanislavski – Knebel – Palamișev. Stanislavski a fost profesorul multor mari personalități ale teatrului mondial. Maria Knebel a fost una dintre elevele sale remarcabile. Knebel a avut la rândul ei mulți elevi, printre care și extraordinarul pedagog și filosof Aleksandr Palamișev, care a fost profesorul și maestrul meu. Așadar, am onoarea de a fi păstrătorul, purtătorul și continuatorul mării școli de teatru ruse și al tradiției literare ruse. Eu sunt scriitor rus. Dar acum, creația mea s-a mutat de pe teritoriul artei pe cel al practicii spirituale și al dezvoltării integrale.

Este o artă complet nouă. Și poate că nici nu e chiar artă, ci mai degrabă un tip de practică spirituală. De aceea, când spun că sunt „scriitor rus”, mă refer doar la codul artistic, pentru că temele și personajele din piesele mele nu au absolut nicio

legătură cu viața din Rusia. În acest sens, sunt un autor european. Și totuși sunt unul dintre ultimii purtători și păstrători ai marii tradiții culturale ruse, pe care o voi duce mai departe și o voi transmite discipolilor mei. Dar într-un teatru complet diferit sau chiar deloc teatru. Și, în acest sens, nu sunt deloc un artist rus, ci un om, un locuitor al planetei Pământ și o parte a Universului. Textele mele sunt dincolo de naționalitate. Sunt despre adevărata Cunoaștere despre om. Dar, fiindcă sunt considerat un autor de avangardă, cu atât mai mult aș vrea să subliniez: calea Maestrului este calea continuării și dezvoltării tradiției în condițiile Timpului Nou. Aceasta este calea mea.

*Ivan Virîpaev,
Varșovia, septembrie 2023*

Nota traducătoarei

Ivan Vîrîpaev este autorul căruia i-am tradus cele mai multe piese (șase sunt în acest volum și încă două în lucru). Ca număr de pagini, am tradus mai mult doar din Stanislavski, al cărui urmaș pe linie artistică directă se declară Vîrîpaev. Și, cu siguranță, este dramaturgul cu al cărui stil m-am identificat complet. Și, chiar dacă poate că eu nu aș fi ales niciodată temele abordate de el și nici modul în care le tratează, m-am regăsit întotdeauna în stilul și în modul în care își construiește frazele. La fiecare nouă traducere, a venit inevitabil momentul în care am avut senzația nu că traduc, ci că scriu, că sunt cuvintele mele, atât de natural curgeau. Și de fiecare dată, la prima repetiție, la prima lectură, actorii citesc la fel de firesc replicile, așa cum le traduc și eu. Poate și pentru că Ivan Vîrîpaev este și actor, și regizor, nu doar dramaturg. Sau pur și simplu pentru că este un maestru în arta dramaturgiei.

Piese publicate în această antologie sunt rezultatul întâmplării. Nu le-a ales nimeni special. Nu există nicio legătură intenționată între ele, dar reprezintă aproximativ un sfert din cariera de până acum a dramaturgului Ivan Vîrîpaev, începută în 1999 cu piesa *Vise*. În 2023, a decis să scrie altfel, să prioritizeze experiența spectatorului-participant, nu povestea, nu personajele, nu stilul sau replica. Piese din acest volum au fost scrise în perioada 2012-2019 și traduse în limba română în perioada 2017-2023, dar nu în ordine cronologică, așa cum sunt așezate aici. Toate au fost traduse la cererea unor teatre sau

regizori. Trei dintre ele au fost montate de câte două ori, una dintre ele a avut o singură montare și două nu au fost montate încă, deși au existat mai multe tentative: *Conferința iraniană*, scrisă în 2017, a fost montată de Bobi Pricop la Teatrul Național „Radu Stanca” din Sibiu, în 2021, și în 2023 de László Bocsárdi la Teatrul „Tamási Áron” din Sfântu Gheorghe (în traducerea maghiară a lui András Kozma, cu supratitrare în limba română). *Linia solară*, scrisă în 2015 și tradusă în 2020, a fost montată în spațiul independent, de Radu Tudosie, în 2022, la Teatrul din Stejar din Iași, și de Radu Iacoban, în 2023, la Teatrul ACT din București. *Neliniște*, scrisă în 2019 și tradusă în 2023, a avut premiera națională în 2023, la Teatrul Odeon din București, în regia lui Bobi Pricop, și o a doua premieră la Compania „Liviu Rebreanu” a Teatrului Național din Târgu Mureș, în regia lui Theodor-Cristian Popescu. *Beție*, scrisă în 2012 și tradusă în 2018, a fost montată de Radu Afrim la Compania Tompa Miklós a Teatrului Național din Târgu Mureș (tot în traducerea maghiară a lui András Kozma, cu supratitrare în limba română).

Cred că aceste texte pot fi citite și ca literatură, dar dramaturgia viscerală a lui Virîpaev, replica lui tranșantă cu capacitatea de a tăia în carne vie, dublată de poezia născută din viteza amețitoare a trecerii prin lumi și universuri fluide, fac ca împlinirea lor deplină să fie posibilă doar pe scenă.

*Raluca Rădulescu,
București, septembrie 2023*

BEȚIE

(2012)

Piesă în două acte

* * *

*Am să mă-mbăt până la moarte,
Ca să-mi duhnească groapa-a vin.
Ca beatul, la mormântul meu venit,
De-abur, a doua oară să se îmbete!*

* * *

*La dracu' și cu postul, rugăciunea, moscheea și mullahul!
Vom bea o cupă plină-n cinstea lui Allah.
Trupul nostru în nesfârșitele-i schimbări
Se preface ba în ulcior, ba în cupă.*

* * *

*Tot ce vezi e doar o arătare
Doar formă, că esența nimeni n-o vede.
Sensul imaginilor nu încerca să-l înțelegi –
Stai liniștit deoparte și bea vin din cupă!*

(Omar Khayyam, Rubaiate)

PERSONAJELE

MARTA – o fată tânără și frumoasă, 21 de ani

MARK – directorul unui important festival internațional de film,
46 de ani

LAURA – model, 30 de ani

MAGDA – prietena Laurei, 30 de ani

LAWRENCE – soțul Magdei, 35 de ani

GUSTAV – bancher, 53 de ani

LORA – soția lui Gustav, 40 de ani

KARL – bancher, 50 de ani

LINDA – soția lui Karl, 47 de ani

RUDOLF – PR manager, 30 de ani

MAX – manager de operațiuni bancare, 32 de ani

MATHIAS – advertising manager, 31 de ani

GABRIEL – director adjunct al unei firme de construcții, 31 de ani

ROZA – prostituată, 22 de ani

ACTUL I

SCENA 1

Noaptea. O stradă. Pe stradă, în fața ușii unui restaurant închis de mult stă o fată tânără, Marta. Marta e beată. E într-o rochie scurtă de vară, iar în mână are o poșetuță. Marta e extrem de beată. Nu se poate ține bine pe picioare, se clatină dintr-o parte-n alta. Starea de ebrietate face ca silueta ei firavă să se legeze când în dreapta, când în stânga, când înainte, când înapoi, pare o foaie de ziar suflată de vânt pe stradă. În sfârșit, Marta face câțiva pași într-o singură direcție, își pierde echilibrul și se prăbușește într-o băltoacă murdară. După ce cade, Marta scoate câteva sunete nearticulate, din care cu greu se poate înțelege ceva de genul „pentru ce toate astea?”.

Marta zace în băltoaca murdară. Încearcă să se ridice. Face un efort și se ridică în patru labe. Pe față îi curg picături de apă murdară. Hainele de pe ea sunt pline de noroi. Picioarele goale îi sunt la fel de pline de noroi. Marta încearcă să se ridice. Se ridică în picioare. Se pipăie pe șoldul drept și încearcă să-și găsească poșetuța. Apoi pe cel stâng. N-o găsește.

Marta se uită pe jos. Poșetuța e în băltoacă. Marta se apleacă să o ia, își pierde echilibrul și cade din nou în băltoacă. În cădere se lovește destul de tare și strigă din nou ceva neinteligibil gen: „Cine face asta, pentru ce?”. Intră Mark. E foarte beat și abia își mișcă picioarele. Mark o observă pe Marta, care zace în noroi, vrea să se ducă la ea, dar nu-i iese din prima, pentru că se clatină dintr-o parte în alta. Face câțiva pași înainte, apoi câțiva pași înapoi, apoi iarăși înainte. S-ar zice că Mark interpretează un ciudat dans comic. Într-un final, Mark reușește să ajungă la Marta. Stă în picioare lângă ea și se uită cum acesta încearcă să se ridice.

Marta încearcă să se ridice, reușește să ajungă în genunchi, apoi, sprijinindu-se cu mâinile de pământ, încearcă să-și ridice fundul și să-și îndrepte picioarele. Mark urmărește mișcările Martei, dar corpul lui se înclină excesiv înainte și, făcând o mișcare rapidă cu mâinile, Mark se dă câțiva pași înapoi, dar se ambiționează să rămână în picioare. Mark își păstrează echilibrul și se apropie din nou de Marta. Marta nu a reușit să se ridice în picioare și s-a hotărât să se odihnească puțin.

S-a hotărât să stea puțin. Să stea în aceeași băltoacă din care încearcă să iasă. Marta s-a așezat în fund și și-a întins picioarele goale. Stă chiar în mijlocul băltoacei. Mark se uită la Marta. În mintea lui se desfășoară un proces de gândire. Mark, clătînându-se dintr-o parte în alta, ajunge lângă Marta, care e așezată în băltoacă. Mark vrea să se apropie mai mult de ea, dar nu-i iese din prima. Până la urmă, Mark ajunge lângă Marta și îi întinde mâna.

MARK: Moți ș-apci. (Poți s-o apuci.)

Marta se uită la Mark fără să înțeleagă ce vrea de la ea. Mark își trece mâna prin fața ochilor ei.

MARK: Breu s-jt. (Vreau să te ajut.)

Marta se uită la Mark și îi întinde mâna. Mark o ia pe Marta de mână și o trage spre el. Marta încearcă să se ridice. Mark se clatină foarte tare, dar nu dă drumul mâinii Martei. În sfârșit, Marta reușește să se ridice într-un genunchi, apoi în celălalt. După un timp, reușește să se ridice într-un picior. Mark o trage cu toată puterea pe Marta de mână, Marta se ridică în picioare, își pierde echilibrul și cade peste Mark, care își pierde de asemenea echilibrul, nu mai e în stare să o susțină pe Marta și cade cu ea cu tot în aceeași băltoacă. În cădere, țipă amândoi. Lui Mark îi scapă un „N-am rezistat?!”, iar Martei, un „Nu era nevoie?!”.

Mark și Marta zac o vreme în băltoacă. Primul care încearcă să se ridice este Mark. După câteva încercări eșuate, reușește în sfârșit să se ridice în genunchi. Între timp, Marta zace nemișcată în băltoacă. Mark încearcă să se ridice din genunchi, dar nu-i iese, își pierde echilibrul și cade din nou în genunchi. După a treia încercare nereușită, Mark se hotărăște să se târască puțin într-o parte în patru labe, ca un câine. Mark se târăște afară din băltoacă și se așază lângă ea în fund. S-a murdărit tot. E tot plin de noroi. Mark se uită la Marta, care zace în băltoacă.

MARK: Hei, t... tud... Ei...

La auzul vocii lui Mark, corpul Martei face câteva mișcări. Marta își ridică puțin capul. Se uită înapoi. Pe față îi curg picături de apă murdară. Marta se ridică în patru labe și se târâște spre Mark. Marta se duce de-a bușilea până la Mark și se așază lângă el. Mark se uită la Marta și dă din cap aprobator.

MARK: Păi, da.

Marta își șterge fața cu mâinile, pare că și-a venit puțin în fire. Mark se uită îndelung la Marta, încercând parcă să înțeleagă de ce își șterge fața cu mâinile. Mark se uită la Marta și apoi începe să vorbească. I se împleticește limba în gură și pronunță cu mare greutate fiecare cuvânt.

MARK: Ideea e să vezi. Asta-i tot. Ideea e să vezi. Și-atât.

Marta își ridică privirea și se uită la Mark. Pare că încearcă să înțeleagă ce se întâmplă. Și Mark se uită la Marta.

MARK: Dar cine ce vede? Ei bine, asta e deja o întrebare.

Marta se holbează la Mark, încercând, după toate aparențele, să înțeleagă cine este bărbatul din fața ei.

MARTA: Dar cine întreabă?

MARK: Eu, Mark.

MARTA: Da' cine ești tu?

MARK: Eu sunt Mark.

MARTA: Tu ești Mark?

MARK: Eu sunt Mark.

MARTA: Eu nu știu nimic, absolut nimic.

MARK: Trebuie să vedem scopurile și obiectivele pe care ni le impunem singuri. Asta e tot.

MARTA: Am uitat, cum ziceai că te cheamă?

MARK: Mark.

MARTA: Și de ce stăm noi aici, Mark?

MARK: Ca să găsim diamantul regal, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Pe mine mă cheamă Marta, nu Gulbahar.

MARK: E o replică dintr-un film.

MARTA: Da' pentru ce?

MARK: Dintr-un film iranian care se numește... deja nu-mi mai aduc aminte cum...

MARTA: Pentru ce?

MARK: Pentru că l-am văzut și acum îți ofer și ție ce am văzut eu, Maia.

MARTA: Marta. Mă cheamă Marta.

MARK: Iar eu sunt directorul festivalului de film Mark Gardenitz.

MARTA: Tu ești beat mucii.

MARK: Și tu cine ești, Gulbahar?

MARTA: Deocamdată nu știu încă cine sunt. Sunt în căutarea propriului eu și îmi vine să borăsc.

MARK: Borăște, numai nu pe costumul meu, pentru că sunt directorul festivalului de film și nu pot să fiu plin de vomă. Apropo, pe mine mă cheamă Mark, sunt aici în vizită.

MARTA: Ești în vizită, Mark?

MARK: Da, sunt în vizită la prietenii mei, care mi-au dat să beau până m-am făcut pulbere... să mă omoare și mai multe nu...

MARTA: Adică acum o să mori, Mark?

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar. Când murim, ne ia la el Cel de Sus, asta e tot.

MARTA: Of, of, of! Ce porcării fără sens mai zici și tu! Asta e diaree verbală, ce trăncănești tu acolo. E pur și simplu de căcat ce spui.

MARK: Moartea nu există, asta e tot.

MARTA: Chiar e de căcat ce zici. E un căcat atât de mare tot ce zici!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Termină.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Ți-am zis să termini.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Termină, auzi, eu cu cine vorbesc?!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Ține-ți clanța, m-auzi? Ți-am zis să-ți ții clanța!

MARK: Moartea nu...

Marta începe să-l lovească pe Mark peste față și să țipe.

MARTA: Taci, taci! Închide gura! Tacă-ți fleanca! Mucles! Zât!

Mark, ferindu-se cu mâinile de loviturile Martei, continuă să repete.

MARK: Moartea nu există. Nu. Moartea nu există.

MARTA: Taci! Te rog, taci! Tacă-ți gura! Nu mai repeta căcatul ăsta!
Îmi face rău!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Acum o să-mi vină să vărs de la tot căcatul ăsta. Taci, taci!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

Marta se repede la Mark cu toată puterea ei și încearcă să-i închidă gura cu mâinile.

MARK: Moartea nu există, preafrum...

MARTA: Ține-ți clanța, bestie...

MARK: Nu există, preafrumoasă...

MARTA: Hai, tacă-ți fleanca, mucles!

MARK: Moartea...

MARTA: Bestie, ești un animal, asta ești! Ține-ți clanța...

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă...

MARTA: Tacă-ți clanța, bestie, ține-ți clanța...

Mark își mișcă încontinuu capul și nu o lasă pe Marta să se atingă de fața lui. Marta îl lovește pe Mark peste ceafă. Mark ridică o mână amenințătoare și o lovește cu toată puterea pe Marta peste față. Marta zboară într-o parte și se prăbușește pe caldarâm. Zace nemișcată la pământ.

MARK: Trebuie să-ți cântărești bine mișcările înainte să acționezi. Trebuie să acorzi atenție propriilor gânduri. La ce te gândești? Întreabă-te singură la ce te gândești înainte să începi să vorbești. Eu sunt director de festival internațional de film și știu foarte bine ce se întâmplă în capul vostru. Aveți în cap numai frică și neîncrederea în ziua de mâine. Care dintre voi nu se teme să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer să facă un pas în față! Cine nu se teme să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer să facă un pas în față! Vă întreb: cui nu-i e frică să nu se îmbolnăvească de

nenorocitul ăla de cancer să facă un pas în față! Cui nu-i e frică să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer?! Liniște. Și-abia acum se instalează adevărata liniște. Acum stăm toți aici și ascultăm adevărata liniște. Ei, da, asta e.

Mark tace. Stă și ascultă liniștea. Marta zace la pământ, începe să plângă în hohote. Mark stă și ascultă hohotele Martei.

HEBLU

SCENA 2

Apartamentul Laurei. Un living mare, în care sunt două canapele, trei fotolii, două măsuțe de cocktail și ziare. Pe pereți sunt fotografii și postere din filme. Pe unul dintre pereți sunt construite rafturi pe care sunt cărți și DVD-uri. Lângă fereastră e un acvariu mare cu pești mici roșii. Podeaua e acoperită cu un covor alb pufoș. Pe mese și pe jos sunt multe sticle goale de bere, vin, vodcă, whisky etc. Peste tot sunt farfurii cu mâncare, vin vărsat, scrumiere răsturnate. În cameră sunt Laura și Magda. Amândouă sunt foarte bete. Se aude și o muzică, Laura și Magda stau în picioare, îmbrățișate în mijlocul camerei, pare că dansează, dar în realitate doar încearcă să își păstreze echilibrul, ca să nu cadă. Laura și Magda se țin una de alta, dar se clatină dintr-o parte în alta. Scena arată ca duelul a doi luptători de sumo. Reușesc să se oprească pe loc pentru o secundă. Magda își ridică privirea și se uită la Laura.

MAGDA: Știi, vreau să te întreb ceva, știi? Vreau să te întreb ceva, numai că e ceva foarte important, știi de despre ce e vorba? Răspunde-mi, știi despre ce e vorba?

LAURA: Nu știu.

MAGDA: Nu știi.

LAURA: Nu știu unde e ceea ce spui tu, unde sunt toate astea?

MAGDA: Aici.

LAURA: A, aici?!

MAGDA: Da, aici. Totul e aici! Liniște și iubire. Și așa cum ești tu, și așa cum sunt eu, și nava cosmică a inimii mele își va lua zborul pentru totdeauna.

LAURA: Ce frumos! Ce frumos!

MAGDA: Cine îi deschide ușa unei femei când stă în fața ei?!

LAURA: Ce frumos! Ce frumos!

MAGDA: Păi, să-i deschidă ușa, să-i aducă apă! Iar lacrimile să se transforme în picături de ploaie!

LAURA: E super! E foarte frumos! Hai, mai zi!

MAGDA: Doamne, universule, iartă-mă pe mine, roaba ta.

LAURA: Super, super! Doamne, universule, super!

MAGDA: Doamne, îmbată-mă și scoate-mă din minți! Doamne, du-mă acolo unde aș fi ca și cum singură. Doamne, iarta-mă. Doamne, iartă-mă.

Marta o împinge pe Laura și, clătînându-se foarte tare, face câțiva pași într-o parte.

MAGDA: Nu mă poți ierta, nu-i așa? Nu mă poți ierta, așa consideri tu că nu mă poți ierta, da?

LAURA: Ei, ei, ei, tu nu ești cu nimic vinovată.

MAGDA: Sunt vinovată, mă poți ierta? Sunt vinovată, mă poți ierta?

LAURA: Tu n-ai nicio vină, ei, ei, ei!

MAGDA: Ba sunt vinovată, mă poți ierta?

LAURA: Tu nu ai nicio vină.

MAGDA: Ei, ei, ei, mă poți ierta?!

LAURA: Tu nu ai nicio vină. Nu ești vinovată!

Abia ținându-se pe picioare, Magda se duce spre Laura.

MAGDA: Iartă-mă, te rog, iartă-mă. E singura dată în viața mea când rog pe cineva așa de tare să mă ierte!

Magda și Laura se întâlnesc în mijlocul camerei și se îmbrățișează.

LAURA: Ei, ei, ei.

MAGDA: Ei, ei, ei.

LAURA: Ești minunată, ești iubirea mea, ești o comoară, ești aur curat, ești un diamant.

MAGDA: Doamne, sunt așa de rea!

LAURA: Ești un diamant!

MAGDA: Doamne, eu nu te iubesc decât pe tine, înțelegi, numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Doamne, eu te iubesc numai pe tine, înțelegi, numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

Magda și Laura fac câțiva pași într-o parte, își pierd echilibrul și zboară într-un colț al camerei, cad peste o masă, trântind toate sticlele și farfuriile cu mâncare de pe ea. În cădere, Magda și Laura strigă: „Ajută-ne, Doamne, ajută-ne! Ajută-ne! Ajută-ne!”. Strigătele lor îl fac pe Lawrence să vină în fugă. Și el e la fel de beat. Lawrence e într-un costum office, dar complet ud, din mânecile lui curge apă. După cum arată, pare că a intrat în cadă cu costumul pe el. Lawrence, clătănându-se foarte puternic, aleargă în living și se oprește în mijloc. Din el curge apă.

LAWRENCE: Cine ce-a stricat aici? Dreg eu tot imediat!

Magda și Laura zac pe jos, lângă masă.

LAURA: Lawrence, ajută-ne, o să murim.

LAWRENCE: Sunt gata să vă dreg. Dați-mi mâinile, sunt gata să vă ridic pe picioarele voastre.

MAGDA: O să mor, Lawrence, mă doare foarte tare.

LAWRENCE: Te dreg imediat, Magdalena.

LAURA: Și pe Laura, drege-mă și pe mine, Lawrence.

Lawrence se apropie de femeile care zac pe jos, se apleacă și le întinde ambele mâini. Laura și Magda îl prind de mâini. Lawrence le trage spre el. Magda și Laura încearcă să se ridice în picioare, Lawrence le trage cu toată puterea de mâini, dar mâinile lor alunecă din mâinile ude ale lui Lawrence, care zboară pe spate și cade peste un fotoliu pe care îl răstoarnă și cade pe jos, iar fotoliul cade peste el. Magda și Laura cad și ele din nou pe jos. Se face liniște.

LAWRENCE (zăcând pe jos): Când iubești, întotdeauna te trezești pe jos, fiindcă îți fuge pământul de sub picioare.

LAURA: Ce frumos!

MAGDA (întinsă pe jos): Lawrence, tu mă iubești?

LAWRENCE: Da' tu cine ești?

MAGDA: Soția ta, Magda.

LAWRENCE: Te găsesc imediat, soția mea Magda.

Lawrence se ridică încet, face câțiva pași în direcția Magdei, care zace pe jos. În acest timp, Laura începe și ea să se ridice, reușește să ajungă în genunchi.

MAGDA: Lawrence! Prințul meu, Lawrence! Tu ești Dumnezeu meu, Lawrence, doar azi am devenit soția ta, Lawrence, vino și ia-mă cu tine. E timpul să mergem în patul conjugal, Lawrence. Ai un pat conjugal, Lawrence?

Lawrence se îndreaptă încet și cu mare greutate spre Magda, dar în calea lui apare Laura. Lawrence și Laura se uită unul la celălalt.

LAWRENCE: Da, am un pat conjugal, Magda.

MAGDA: Îl ai cu tine?

LAWRENCE: Da, îl am întotdeauna cu mine.

LAURA: De ce m-ai părăsit, Lawrence?

LAWRENCE: Ascultă, Laura, doar am vorbit despre asta, de ce începi iar?...

LAURA: Vreau să știu de ce m-ai părăsit, Lawrence?

LAWRENCE: Dar am vorbit deja despre asta, de ce începi iar?...

MAGDA (*zăcând pe jos*): Despre ce ați vorbit deja, hm, spuneți-mi, despre ce?

LAWRENCE: Laura întreabă de ce am părăsit-o, ce să-i răspund, Magda?

MAGDA: Cum adică ce? Spune-i că ți-ai dat seama că mă iubești pe mine. Că doar i-am spus deja și altă dată despre asta, nu?

LAWRENCE: Dar ea întreabă iar.

MAGDA: Păi, atunci mai spune-i încă o dată și vino la mine.

LAWRENCE: Laura, mie mi-a fost bine cu tine în acești trei ani cât am fost împreună, dar mi-am dat seama că o iubesc pe prietena ta Magda și, uite, azi ne-am căsătorit. E motivul pentru ne-am și îmbătat. Mi se pare că am vorbit deja despre toate astea, nu?

LAURA: Sărută-mă, Lawrence.

LAWRENCE: Nu pot, sunt însurat, soția mea zace acolo pe podea.

LAURA: Sărută-mă de rămas-bun, Lawrence. Te-am lăsat celei mai bune prietene și nu mai vreau decât un ultim sărut de rămas-bun.

LAWRENCE: Păi, trebuie s-o întreb pe Magda.

LAURA: Păi, atunci întreab-o mai repede, Lawrence.

LAWRENCE: Magda, pot să o sărut...

MAGDA: Am auzit tot, Lawrence. Răspunsul meu e nu.

LAURA: Păi, atunci o să te sărut eu de rămas-bun și nimeni nu va putea să mă împiedice.

Laura se apropie de Lawrence, se lipește de el cu tot corpul.

LAURA: De ce ești așa de ud, Lawrence?

LAWRENCE: Fiindcă am făcut baie, Laura.

LAURA: Se pare că ai uitat să te dezbraci.

LAWRENCE: Se pare că am uitat de toate cele.

Laura îl sărută pe Lawrence pe gură. Cei doi se cufundă într-un sărut lung și senzual. Magda încearcă să se ridice în picioare, la a doua încercare reușește. Magda stă în picioare, oscilând ca o pendulă, se uită cum se sărută Laura cu Lawrence. Apoi se apropie încet de canapea și se așază.